

Sygn. I C 157/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Banaś
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Stowarzyszenia (...) w S.

przeciwko K. B. i M. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych K. B. i M. B. solidarnie na rzecz powoda (...) Stowarzyszenia (...) w S. kwotę 79.276,01 zł (słownie: siedemdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście siedemdziesiąt sześć złotych 01/100) z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 76.707,51 zł od dnia 2 października 2015 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanych K. B. i M. B. solidarnie na rzecz powoda (...) Stowarzyszenia (...) w S. kwotę 7.581 zł (słownie: siedem tysięcy pięćset osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 157/16

Uzasadnienie

Powód, (...) Stowarzyszenie (...) w S., wniósł przeciwko pozwanym K. B. i M. B. pozew w postępowaniu upominawczym z żądaniem zapłaty kwoty 79.276,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 76.707,51 zł od dnia 2 października 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podał, że powyższej kwoty dochodzi z tytułu należności wynikającej z zawartej z pozwanym, a następnie wypowiedzianej mu umowy pożyczki, poręczonej przez pozwaną. Powód podał, że według stanu na dzień 1 października 2015 r. pozwani zalegają solidarnie z zapłatą kwoty 79.276,01 zł. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się odpowiednio;

1) należność główna 76.707,51 zł,

2) oprocentowanie 2.110,72 zł,

3) odsetki karne 398,58 zł oraz,

4) koszty wezwań 59,20 zł. Od dnia 2 października 2015 r. naliczane są odsetki ustawowe od kwoty należności głównej.

Sąd Okręgowy w Słupsku w dniu 10 listopada 2015r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę dochodzą pozwem wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Nakaz ten został doręczony pozwanym w trybie art. 139 § 1 k.p.c., po dwukrotnym awizowaniu.

W dniu 17 marca 2016r. pozwani złożyli wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od powyższego nakazu zapłaty jednocześnie składając sprzeciw.

Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2016r. Sąd przywrócił termin pozwanym M. B., K. B. do wniesienia sprzeciwu nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwani K. B. i M. B., w wywiedzionym sprzeciwie zaskarżyli nakaz w całości. Przyznając okoliczności faktyczne dotyczące tak zawarcia umowy pożyczki, jak i umowy poręczenia zakwestionowali, by w okolicznościach sprawy zaszyły podstawy do jej wypowiedzenia przez powoda. Podnosili, że pozwany K. B. spłacał raty pożyczki w terminach i w wysokości wynikającej z harmonogramu do umowy.

Żądanie oddalenia powództwa oparli nadto na twierdzeniu, że umowa poręczenia z dnia 21 marca 2013r. jest nieważna, albowiem M. B. poręczyła za przyszły dług K. B. bez oznaczenia jego górnej granicy.

Niezależnie od powyższego pozwani na wypadek uwzględnienia przez Sąd powództwa, wniesli o rozłożenie należności na raty.

Strona powodowa ustosunkowując się do sprzeciwu pozwanych od nakazu zapłaty, podtrzymała żądanie pozwu. Zaprzeczyła twierdzeniom pozwanych co do terminowego uiszczenia rat pożyczki wskazując, że ostatnia wpłata raty pożyczki miała miejsce w dniu 31 marca 2015r. Nadto istnienie zaległości w spłacie przedmiotowej pożyczki potwierdził sam pozwany w piśmie z dnia 6 października 2015r., w którym deklarował rozliczenie zaległości z tytułu pożyczki do końca października 2015r.

Odnosząc się do kwestii nieważności umowy poręczenia powód powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych i Sądu Najwyższego podniósł, iż pozwana nie poręczała za dług przyszły. W dacie zawarcia umowy poręczenia istniał już bowiem niewymagalny jeszcze dług pożyczkowy. Dług ten rozumieć należy jako powinność określonego zachowania się pożyczkobiorcy, która polega na obowiązku zapłaty poszczególnych rat pożyczki w wysokości i terminach wynikających z umowy.

Strona powodowa podniosła też, iż w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą żadne szczególne wypadki uzasadniające rozłożenie na raty zasądzonej należności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 marca 2013 r. pozwany K. B. zawarł z powodem (...) Stowarzyszeniem (...) w S. umowę pożyczki nr (...). Pożyczka udzielona została w kwocie 110.000,00 zł wraz z oprocentowaniem oraz odsetkami umownymi, należnymi w przypadku opóźnienia w zapłacie rat pożyczki i rat oprocentowania na okres 60 miesięcy z 3 miesiącami karencji w spłacie.

Spłata pożyczki miała być dokonywana w ratach zgodnie z harmonogramem spłaty pożyczki ustalonym po jej uruchomieniu.

Strony ustaliły, że pożyczkodawca będzie mógł wypowiedzieć część lub całość umowy pożyczki z zachowaniem 7-dniowego terminu między innymi w przypadku nieterminowego regulowania przez pożyczkobiorcę zobowiązań wobec pożyczkodawcy. Zabezpieczeniem umowy było obok innych poręczenie jednej osoby fizycznej.

Bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) k. 14-19.

W dniu 21 marca 2013r. powód zawarł z pozwaną M. B. umowę poręczenia obejmującą wszelkie zobowiązania istniejące w dniu zawarcia umowy, jak i mogące powstać w przyszłości z tytułu udzielonej pożyczki K. B..

M. B. jako poręczyciel oświadczyła, iż znana jest jej treść umowy pożyczki, a w szczególności obowiązki pożyczkobiorcy.

Dowód: umowa poręczenia k. 21-23

K. B. terminowo spłacał pożyczkę do dnia 31 marca 2015 roku. Po tej dacie nie dokonał żadnej wpłaty na poczet zadłużenia.

Bezsporne, nadto dowód pismo pozwanego z dnia 6 października 2015 r., k. 114 , dokumenty k.99-105

Pismem z dnia 1 października 2015r. skierowanym do pozwanego jak i do pozwanej jako pożyczkobiorcy, powód wypowiedział K. B. umowę pożyczki z uwagi na niedotrzymanie warunków umowy i wezwał pozwanego do dokonania w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma wpłaty należnych rat pożyczki (kapitału, oprocentowania, odsetek karnych oraz kosztów wezwań) o wartości 79.267,01 zł. Na powyższą kwotę składały się pożyczka; kapitał - 76.707,51 zł, oprocentowanie - 2.110,72, odsetki karne - 398,58 zł, koszty wezwań - 59,20 zł. O wypowiedzeniu umowy został również zawiadomiony poręczyciel.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k.23 -25

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd oparł na dokumentach złożonych do sprawy, albowiem ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. Prawdziwość tych dokumentów i ich wiarygodność nie budziła też wątpliwości Sądu.

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Strony łączyła umowa pożyczki, a zatem pozwani zgodnie z art. 354 § 1 k.c. powinni wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadami współżycia społecznego.

Pozwani nie kwestionowali faktu zawarcia umowy pożyczki z powodem, jak również jej ważności. Spór, wyznaczony treścią sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, sprowadzał się do ustalenia, czy strona powodowa miała podstawy do wypowiedzenia umowy pożyczki, skoro, jak to wywodził K. B. należności z tego tytułu spłacane były zgodnie z ustalonym harmonogramem, a także do kwestii ważności umowy poręczenia zawartej przez powoda z M. B. na zabezpieczenie pożyczki.

Rzeczą pozwanych – zgodnie ze spoczywającym na nich ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. - było więc, w zakresie w jakim nie zgadzali się z twierdzeniami pozwu, przedstawić dowody dla poparcia zgłoszonych zarzutów. Tymczasem K. B. pomimo zapewnień w treści sprzeciwu, iż okoliczność braku jakichkolwiek zaległości w spłacie pożyczki zostanie wykazana konkretnymi dokumentami przedłożonymi Sądowi na rozprawie, a następnie pomimo udzielenia mu kolejnego okresu czasu, na przedstawienie stosownych rozliczeń,

wskazujących, iż istotnie nie zaistniały podstawy do wypowiedzenia umowy pożyczki, nie tylko nie przedłożył dowodu stanowiącego potwierdzenie dokonania wpłat na poczet pożyczki udzielonej przez powoda w terminach i w wysokości wynikającej z harmonogramu spłaty, ale i ostatecznie zmienił swoją argumentację w stosunku do tej, na której oparł sprzeciwi. Nie kwestionował już bowiem tego, że po stronie powodowej zaistniały podstawy do wypowiedzenia umowy, przyznając jednocześnie, iż rzeczywiście zaprzestał spłaty rat pożyczki i na dzień dzisiejszy nie dysponuje środkami na uregulowanie swojego zadłużenia względem powoda. Sformułował jednak nowe zarzuty sprowadzające się do negocjowania wysokości zadłużenia, przy czym jak uprzednio, nie przedstawił na tę okoliczność żadnego przeciwdowodu, który podważałby wyliczenia strony powodowej.

W świetle przedłożonych przez stronę powodową dowodów, Sąd nie miał wątpliwości co do istnienia i wysokości zadłużenia K. B.. Pozwany potwierdził fakt zawarcia umowy pożyczki i pomimo tego, że początkowo polemizował z twierdzeniami strony powodowej, to ostatecznie nie kwestionował, że nie wywiązał się z obowiązku spłacania jej w wysokości i terminach ustalonych w harmonogramie, co wynika też z treści pisma pozwanego z dnia 6 października 2015r. Po stronie powoda zaistniały zatem podstawy do wypowiedzenia umowy i tym samym roszczenie stało się wymagalne.

Odnosząc się do sytuacji pozwanej M. B., i zgłoszonych przez nią zarzutów, zważyć należy, iż jej solidarna odpowiedzialność z pożyczkobiorcą wynika z udzielonego poręczenia na zabezpieczenie spłaty zobowiązań z umowy pożyczki. Przepis art. 876 § 1 k.c. stanowi, że przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Istota umowy poręczenia sprowadza się więc do wykonania zastępczego zobowiązania - za dłużnika, gdyby ten swojego zobowiązania nie wykonał. Poręczyciel nie zyskując w zamian żadnych korzyści decyduje się odpowiadać solidarnie z dłużnikiem. Pozwana poprzez złożone poręczenie przejęła obowiązki dłużnika K. B. gwarantując pożyczkobiorcy właściwe wykonanie zobowiązania, tj. spłatę pożyczki wraz z należnościami ubocznymi.

Nie mógł się przy tym ostać podniesiony przez pozwanych zarzut nieważności umowy poręczenia oparty na twierdzeniu, iż wbrew dyspozycji art. 878 § 1 k.p.c. M. B. poręczyła za przyszły dług bez oznaczenia jego górnej wysokości. Sąd w tym zakresie podziela linię orzecniczą przywołaną przez powoda w treści odpowiedzi na sprzeciwi pozwanych. Pozwani zdają się nie odróżniać długu przyszłego od długu już istniejącego ale jeszcze niewymagalnego. Niewątpliwie w dacie zawarcia umowy poręczenia istniał już dług wynikający z zawartej między K. B., a powodem umowy pożyczki. W umowie tej określone bowiem zostało do jakiego zachowania względem powoda zobowiązuje się pożyczkobiorca, a treść tego zobowiązania była znana poręczycielowi, M. B. w dacie zawierania umowy poręczenia, co jednoznacznie wynika z treści samej umowy (vide § 1 ust. 2).

Skoro więc ani pożyczkobiorca, ani poręczyciel nie podołali obowiązkowi wynikającemu z poręczonej umowy pożyczki, powództwo należało uznać za zasadne w całości zarówno co do roszczenia głównego, jak i odsetek (art. 481 k.c.). Sąd zasądził zatem od pozwanych solidarnie na rzecz powoda (...) Stowarzyszenia (...) w S. kwoty 79.276,01 zł wraz z odsetkami ustawowymi w stosunku rocznym liczonymi od kwoty 76.707, 51 zł od dnia 2 października 2015 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych przypadkach Sąd może w wyroku zasądzone świadczenie rozłożyć na raty. W ocenie Sądu taki wypadek nie zaistniał w niniejszej sprawie. Zważyć należy, że pozwani nie podali żadnych okoliczności, które mogłyby być uważane za przypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 320 k.p.c. Uwzględnienie żądania pozwanych rozłożenia pożyczki na raty spowodowałoby, że wyrokiem sądowym uzyskaliby oni znacznie lepsze warunki spłaty niż w umowie, co stanowiłoby swoistą premię za niewykonanie umowy. Z tych względów Sąd nie rozłożył zasądzonego świadczenia na raty.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. art. 98 § 1 k.p.c. W sytuacji, gdy pozwani przegrali sprawę w całości, Sąd zasądził od nich solidarnie na rzecz powoda poniesione przez niego koszty procesu w łącznej kwocie 7.581 zł.

Na oryginale właściwy podpis